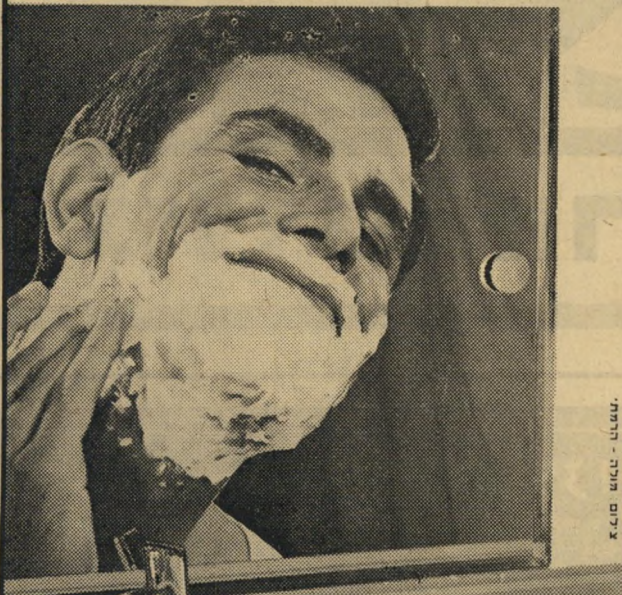

"אינסטנט שייב" קצף-גלוח של חב' פזכים

שולחן - טאטו ס.מ.ס.א.

PAZCHEM
Instant Shave FOAM

* גלוח ללא מברשת
* גלוח מהיר ומהנה
* מניח סופטול® לרכוש זיפי הזקן ולהגנה על עור הפנים
שים לב! נער המיכל לפני השמוש
חיים נוחים - בעזרת פזכים

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי, המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 226785, ת.ד. 136 • מעוז מברקי: עולמטרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, פיו 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

המורה חולה

בוקר טוב מורתי (תל-אביב, תל-אביב; ארצות-הברית) מורה זקנה, קשוחה, דייקנית ומחמירה, עוברת ניתוח בבית-חולים בעיר מגוריה.

המחלה שלה, הגיתוח, והתלמידים הישנים לבקר אותה, גורמים לה לשפך של זכרונות. היא נזכרת במסירותה, בטוב לב, ביכולת-ההבנה שלה, ברגשות הידידות שהיו לה, בחכמה שלה, בהשכלה שלה, בגבורה שלה, באומץ לב, באצות לות שלה, באופי החזק שלה, וכיוצא בזה. כל התכונות הללו אינן מוארות לאט לאט, במהלך הסרט. הן זועקות אל הציפה כבר מתחילתו. כל מה שבא אחר-ההתחלה מהווה חזרה עיקשת ומשממת על אותה התחלה.

דמותה של המורה שטוחה כמו סרגל. היא מדברת בפתגמים, עושה רק מעשים טובים, חושבת רק מחשבות נכונות. היא לא מתפתחת ולא משתנה מתחילת הסרט ועד סופו. אין שום הבדל בין דמותה כנערה צעירה, לפני שמת עליה אביה, לפני שעזבה את האוהב ובחלה בחייה-בתוך-לין, ובין דמותה כמורה זקנה. ג'ניפר ג'ונס משחקת בנאמנות גמורה לתפקיד. היא חדגונית ומשממת, לא נראית כדמות חיה. היא נראית כמו פתגם עם סימן קריאה בסופו. כל הסובבים אותה חדגוניים כמוה. כולם

לולוברג'ידיה ב"המובות" הטבור עמד בטבור הוויכוח

טובי-לב, מאושרים, אוהבים איש את רעהו, מתחננים, ויולדים ילדים מאושרים כמותם. על שהחל מיצעד הסרט הטוב בקולנוע תד אבי הוצגו בו לפעמים סרטים טובים, אולי, לאחר שהמיצעד יגמר, יוצגו בו טוב סרטים כאלה.

בידור

הרפתקאות דון ג'ואן (פאר, תל-אביב; ארצות-הברית) אינו סרט ברמה רגילה. זהו בעצם בידור קל, עליו, צבעוני. יש בו גיבורים טובים, אנשים רעים ומלכות יפות. דון ג'ואן (ארול פלין) הוא איש טוב, אמיץ, הרוף צדק במקום נשים. בעזרת התכונות הנעלות שלו הוא מצליח להציל את ספרד ואת המלכה מידי בוגדים אכזריים. בתור בידור זהו בידור חביב ובלתי מרגיז. כמובן שאין שום דמיון בינו לבין איזשהו גילגול אמנותי של דון ג'ואן המקורי.

ישראל סרטים בשביל הנצח

השמות הניתנים לסרטים על-ידי המפיצים הישראליים היו יכולים להרגיז את חובבי הקולנוע אילו היו המפיצים מצרפים לשמות גם סרטים. אבל הסרטים, לפחות הסרטים הגדולים, הקלאסיים, נשא-

רים במחשבים שלהם, ולכן אין שום חשיבות לעובדה שקוראים להם, או לא קוראים להם בשמות כמו: בסך-התשוקות או במדרון התשוקות או בכל מדרון אחר. המפיצים אינם היחידים האשמים בכך. אשם בזה גם הקהל, לא כל כך הקהל כמו הכמות שלו. המספר היחסי של חובבי קולנוע ואמנות בארץ שווה לזה שבארצות אחרות, אבל בארץ מגיע מספר יחסי זה לכמה מאות, בעוד שבארצות גדולות יותר מגיע מספר זה לכמה אלפים.

בפארזי, למשל, יכולים בעלי בתי היקולנוע להעלות כל סרט אמנותי, מיוחד, קלאסי או שגועני. תמיד ימצאו כמה אלפי משוגעים לדבר שימלאו להם את האולם לכמה שבועות.

בארץ הדבר הוא בלתי אפשרי, האולמות גדולים, הקהל מועט, וכמה מאות חובבי הקולנוע שישנם כאן לא ימלאו את היי אולם אפילו לשבוע אחד.

ולא רק זה, כיוון שהקהל האמנותי הוא מועט, אין בעלי בתי הקולנוע סומכים עליו. הם מנסים למשוך לסרט גם את הקהל האחר על ידי שמות מפתים, תמונות מגרות, והבטחות מלהיבות. הקהל האחר בא, מתאכזב, מביע את אכזבתו ב"שריקות, קריאות, והפרעות ומגרש בכך את חובבי הקולנוע מהאולם. בעל הקולנוע נשאר קרח מכאן ומכאן, והסרט מצליח בקושי לסיים את השבוע הראשון להצגתו.

אוצרות במחסן. הזעקה, למשל, סרטו של אנטוניוני, שנעשה עוד לפני אונטורה, הגיע לארץ בשם אירמה אהובתי. למפיץ היה גרמה שהסרט הוא ארוך מדי, ולכן הוא קיצץ ממנו כמה סצנות חשובות. אבל זה לא עזר לו, הסרט הורד מהמסך כעבור שבוע.

זה היה סיפור עצוב על גבר שאשתו אינה רוצה בו יותר. כדי לשכוח אותה הוא לוקח את בתו ונוודד איתה על פני איטליה. כשהוא חוזר הוא מגלה שלאשתו יש בת מגבר אחר. הוא מתאבד. יש בסרט צילומי-ערפל נפלאים של ג'אן דיבונצו, ותיאור ארוך, נוסח אנטוניוני, של נדודים על פני איטליה.

רוב הסרטים הגדולים שהגיעו לארץ לא זכו אפילו לשבוע אחד של חיים. סרטו האחר של אנטוניוני המדבר האדום נמצא עכשיו במחסן של יונייטד שוויילי פילם, ומחכה לגורלו.

יש סרטים שאינם מצליחים אפילו לייכנס למחסנים של מפיצי-הסרטים. נזאר, סרטו של בונואל, המספר על פרשת ישו הנוצרי בצורה מודרנית, הגיע לארץ ב"תקופה הספרדית שהייתה כאן, כשהביאו הנה אוסף הגול של סרטים ספרדיים. חזולו נשאר כאן להרבה מאוד זמן. נזאר חזר מיד הביתה, איש לא רצה לקנות אותו.

סרטו של קארל דראיייר, אורדט, נמצא כאן, אצל יונייטד שוויילי פילם כמה שנים. זהו סרט שנכנס כבר לספרי-ההסטוריה של הקולנוע. יש בו סיפור על נס שקרה במאה העשרים. סיפור חלומי, אנטריאי ליסטי, המנסה לשפוך אור על רוב בעיות ימינו.

איך הגיע הסרט לארץ? פשוט מאוד. משחקים בו השחקנים שהשתתפו בו זה-זה פק בולט — סרט לא טוב במיוחד, זוכה להצלחה בגלל כמה סצנות נועזות שלו. בעלי הסרט בחוץ לארץ הסבירו למפיץ הישראלי שהשחקנים הם אותם השחקנים, ושהם ימכרו לו את הסרט בזול. הוא קנה כשראה מה מכרו לו נעשה לו חושך ב"עיניים. הוא אפילו לא הכין לזה תרגום עברי.

אצל אספילס נמצא כבר זמן רב סרט בשם ברון בואן אדון מרשל. זהו סרט ישן של ברנדל המספר על תושבי כפר קטן המצפים לבואה של משלחת סיוע מטעם תכנית מרשל. לכל אורך הסרט מתוארות ההכנות, הציפיה וההתרגשות של אנשי הכפר הקטן והנידח לקראת בואה של ה"אנשים החשובים מהעולם הגדול. בסוף מגיעה המשלחת, עוברת במהירות ברחוב הראשי, ונעלמת.

חוריאל סרטו של אלן רנה שהה כמה זמן ברשימה של יונייטד ארטיסטס ונעלם משם. איקירו, סרט פיוטי עצוב של קוראד סאחה, על רגעיו האחרונים של אדם זקן, הצליח כבר להגיע בשלום אל מחסניו של בעל קולנוע נת, ונשאר שם.

אם פעם יגיע לארץ המשיה, אחד הי תפקידים העיקריים שלו יהיה לגאול את הסרטים הקלאסיים הנמצאים כאן ממלכות הנצח שלהם, ולהעביר אותם אל אולמות בתי-הקולנוע.